

ČERVEN 1998

Když jsem se o svých šestnáctých narozeninách probudila, nevyskočila jsem z postele, abych si běžela pro řidičský průkaz. Nepřemýšlela jsem o tom, že si mám odpoledne vyzvednout svoje první auto – auto, na které jsem šetřila od chvíle, kdy jsem dosáhla věku patnácti let a podle zákona jsem směla pracovat. Úplně jsem kašlala na návštěvu obchoďáku nebo rozbalování dárků nebo jak sním podělaný kus nějakého podělaného dortu. Jediné, co jsem k narozeninám chtěla, bylo celé je prospat, protože kdykoli jsem byla vzhůru, byla vzhůru i moje hlodavá, drtivá bolest na duši. Cítila jsem, jak se mi prokousává žaludeční sliznicí, požírá mou kdysi svěží osobnost, vysává mi energii z kostí jako morek, polyká mou vůli k životu. Být sežraná zaživa bolelo. Být vzhůru bolelo. Spát nebolelo.

Neochotně jsem otevřela oči a podívala se na noční stolek. Červené číslice na budíku zvěstovaly, že jsem zase prospala celé dopoledne. Borůvkový muffin stojící vedle něj s halabala zastrčenou svíčkou mi sděloval, že tu asi byla máma a pokusila se mě probudit. Vytaže-

né žaluzie, které vpouštěly dovnitř neslušné množství slunečního světla, mi sdělovaly, že to zkoušela opakovaně. A ta bílá pilulka a sklenice vody na nočním stolku? No, ty mě akorát sraly.

Posadila jsem se a mžourala na rozmanité krámy na stole, dokud jsem nezahlédla svou krabičku lehkých camelek. Spustila jsem hubené nohy přes okraj matrace, natáhla se přes jídlo a vodu a zvolila místo nich jed. Zapálila jsem si cigaretu a čekala, až konejšivý, uklidňující první nádech vykoná své dílo, ale i to kouření už bylo neradostné. Stejně jako všechno ostatní jsem to dělala automaticky.

Ruka k ústům.

Vdechnout.

Vydechnout.

Opakovat.

Odklepla jsem popel z cigarety do prázdné plechovky od bonbonů na nočním stolku a zadívala se na pilulku, kterou mi matka nechala – maličkou bílou nadějí, z níž se vyklubalo jen další zklamání. Zvedla jsem ji a prohlédla si ji. Kdyby na ní nebylo vyražené slovo *PROZAC*, mohla bych se domnívat, že mi dávají obyčejný Tic Tac.

To svinstvo nic nedělalo. Jenom tlumilo živé barvy mého světa do špinavých, nudných odstínů šedi. Místo aby mé pocity tvořila divoká změť zlobných, hněvivých karmínů, vířivé srážky chrpové modři a opatrně mžikající žluti, byl teď můj vnitřní svět šedý jako mrak kouře, který se vznášel metr dvacet nad podlahou a metr dvacet pod stropem mé ložnice. Šedý jako moje pokožka, která mi teď visela mezi žebry a hromadila se v proláklínách tváří a očních důlků.

Šedá jako blednoucí vytetovaný rytíř na vnitřní straně pravého prsteníčku.